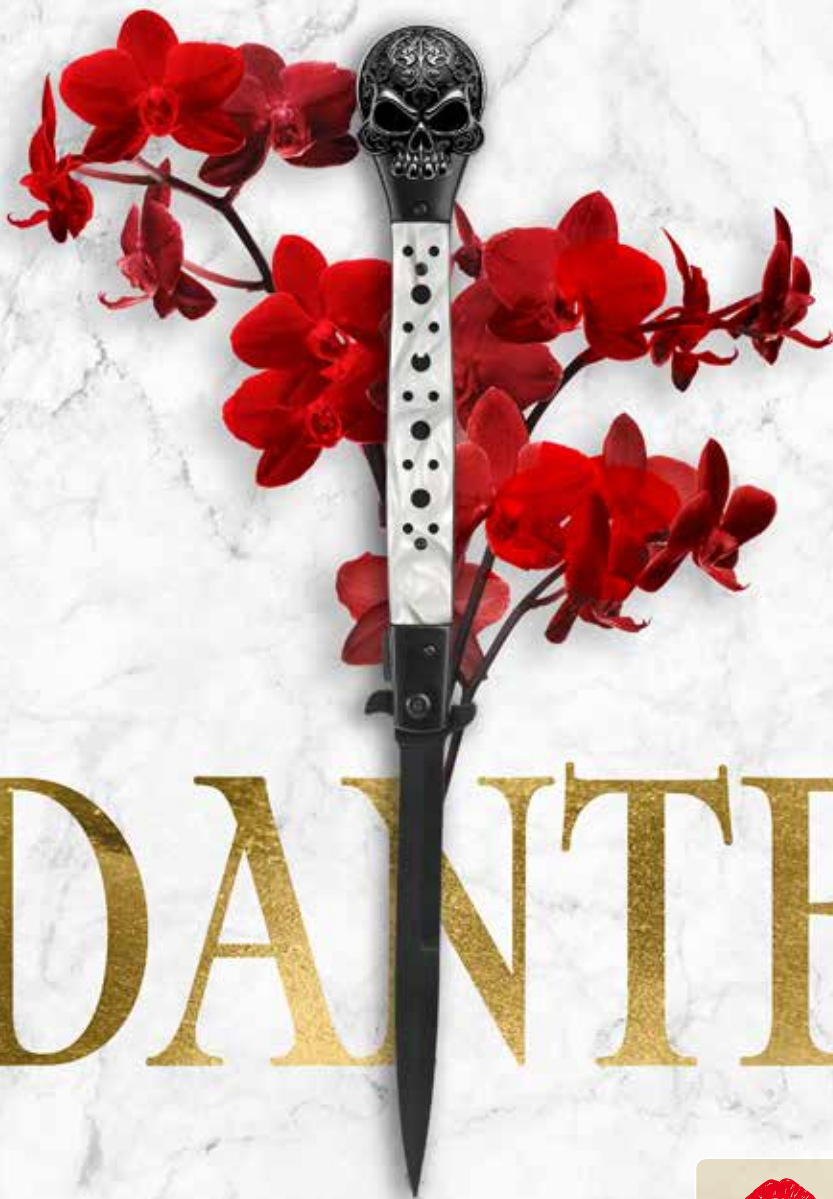

SADIE KINCAID

DANTE

ANYA MINDIG AZT MONDTA, NE JÁTSSZAK A TÚZZEL. AZONBAN, HA DANTE MORETTI MAGA A LÁNG, ÉN EL AKAROK ÉGNI VELE.

Gyűlölöm Dante Morettit!

Kegyetlen és könyörtelen. Bármilyen áron eléri céljait, még ha az emberéletekbe kerül is. Ha valaki vét ellene, nincs bocsánat. Olyan gonosz, hogy az ördög elbújhat mellette. De én nem ezért gyűlölöm.

Hanem azért, mert elvette tőlem az egyetlen dolgot, ami ebben a keserves világban még megmaradt nekem – a szabadságomat. Magához láncolt egy olyan adósság miatt, ami nem is az enyém.

Szerencsétlenségemre a testvérem az, aki tartozik neki.

Most azonban Dante aranykalitkájának foglya vagyok, és az egyetlen választásom: a szökés. Megpróbálom. Komolyan megpróbálom. De Dante Moretti mindenütt ott van.

Fojtogató a jelenléte. Mindent felemészt. Megrészegít.

Ő maga az ellentmondás. A szíve olyan hideg, mint a jég, de a szenvedélye forró, akár a tűz.

Miért képes úgy belelátni a lelkembe, ahogy eddig soha senki más? Miért kezd hevesen dobogni a szívem attól, ha csak egymáshoz érünk?

@Sadie Kincaid

SADIE KINCAID

az Amazon kiemelt bestsellerszerzője a fülledten erotikus szerelmes regények kategóriájában. A férjével és a fiaival az Egyesült Királyságban él. Sadie könyveiben bátor hősnők meg imádni való, mocskos szájú, és erkölcsileg kétes alfa-hímek szerepelnek: ezek a férfiak az egész világot felperzselnék a hön áhított nőért. A rajongók, a sok kedvcsináló mellett, a készülő regényekről is olvashatnak a szerző Facebook-csoportjában.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.sadiekincaid.com

www.facebook.com/groups/sadiesladies

www.facebook.hu/PassionValogatás

www.facebook.hu/DreamKönyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Ez egyszerűen fantasztikus könyv! A regény elején még kizártnak tartottam, hogy Kat beleszerethet egy ilyen elvetemült fickóba, mint Dante. De ahogy a történet szépen lassan halad előre, úgy ismerjük meg egyre jobban ezt a titokzatos, démoni gazembert. Közben nemcsak Katet, de az olvasót is az ujja köré csavarja. És a végén csak azt érzed: eladnám az elmémet, a testemet és a lelkemet is Dantéért.”

GOODREADS

„Imádom ezt a könyvet! Sadie Kincaid megcsinálta, egyszerűen fantasztikus lett! Ha szereted a kiszámíthatatlan, domináns és erőteljes maffiózókat, akkor most készülj fel, mert Dante pontosan az, akire a dark romance könyvek rajongói vágnak. Sötét és forró, mint a bűn, veszélyes és ettől ellenállhatatlan, de éppen elég gyengédséget is rejt magában ahhoz, hogy a szíved megfájduljon, miközben olvasod.”

AMAZON

„Nem voltam felkészülve arra, mennyire magával ragad ez a könyv! A regényben tökéletesen keveredett a szorongás, a dráma, a feszültség, a pikantéria és az édesség (nos, amennyire egy maffiafőnök lehet édes), mindezt egy igazán ragyogó karakterfejlődési ív, valamint egy izgalmas befejezés köti össze. Ne hagyd ki ezt a könyvet!”

BARNES & NOBLE

SADIE KINCAID

DANTE

— részlet —

PROLÓGUS

DANTE, 24 éves

A szobában a feszültség annyira sűrű és fojtó, hogy minden egyes levegővétellel beszívom, és a tüdőmbe kerül.

– Papá!* – kiált fel az idősebb bátyám. – Kérlek!

Apánk, *il padre****, régi, füles bőr karosszékében üldögél, az egyik kezében szivar, a másikban egy pohár whiskey. Füst gomolyog körülötte, így az egyébként is ijesztő alakja még baljósabb. Kegyetlen nevetés tör fel a torkából, kigúnyol minket – ez a hang gyermekkorunk szimfóniája.

Lorenzo ledermed, a kezét ökölbe szorítja a teste mellett. Bicepsze megfeszül a szmoking varrása alatt, és nyakán kidagad egy ér.

– Papá? – könyörgök most már én is, nemcsak a bátyám, hanem magam miatt is. Annak ellenére, amit Lorenzo gondolhat, én sem akarok részt venni ebben.

* apa, apu (*a szerk.*)

** az apa

– *Silenzio!** – veti oda apánk, szivarját az íróasztalán álló, nagy, üveg hamutartóban nyomja el, majd felemelkedik. – Ha nem vagy hajlandó elvenni azt a nőt, aki kijelöltem neked, akkor nem leszel... – A fejét ingatja, és tenyerével az íróasztalra támaszkodik. – Akkor *nem lehetsz* a családunk feje!

Lorenzo még jobban összevonja a szemöldökét, ahogy haragosan a férfira pillant, aki nemzett minket. Arra az emberre, aki a születése percétől arra trenírozta, hogy egyszer majd átvegye tőle a birodalmat. Lorenzo arra született, hogy a család feje legyen, ezért viselte el a többévnnyi fizikai és szellemi bántalmazást ennek az embernek a keze alatt. Számára minden út ide vezetett.

– Ez soha nem volt az egyezés része! – nyögi ki Lorenzo a fogát csikorgatva. Mindenki másnál jobban ismerem a bátyámat, aki most két tűz közé került, és őrlődik aközött, amit tanítottak neki: hogy tisztelje és félje apánkat, a nagy Salvatore Morettit, aki három évtizede megingathatatlanul és vetélytársak nélkül a Cosa Nostra vezére, és aközött, amit tanult. Bármilyen befolyásos és félelmetes is az apánk, a bátyám – ha úgy döntene – könnyedén eltáposhatná, akár egy férget. A városban Lorenzo Morettitől félnek a legjobban. Képes pusztá kézzel összeroppantani egy ember koponyáját.

– Egyezés? – A szó visszhangzik a falak között. – Nincs itt semmiféle egyezés, *ragazzo***!

Fíú! Lorenzo a szó hallatán füttyent. Tizenöt évesen ölt először embert, és már előtte sem engedték meg neki,

* Csend!

** fíú

hogy valaha is kisfiú legyen. Egyikünknek sem engedték, mert amíg Lorenzót arra készítették fel, hogy a Moretti-birodalom feje legyen, én tartaléknak születtem. Se többnek. Se kevesebbnek.

Egészen a mai napig.

– Nem vagy hajlandó elvenni Nicole Santangelót? Még akkor sem, ha odadobsz érte mindent, amiért egész életedben dolgoztál? – acsarogja apánk.

– Nem vehetem feleségül! – feleli Lorenzo.

– Mindent feladsz valami orosz...

Lorenzo előrelép, a combja apa íróasztalának nyomódik.

– Válogasd meg a szavaidat, Papá! – figyelmezteti. – Mert *az a lány* lesz a feleségem!

Apánk résnyire összehúzott szemmel, haragosan méregeti Lorenzót. Egyáltalán nem szereti, ha ellenkeznek vele. Nem szokta meg, különösen nem a fiaitól, de talán ugyanúgy érzi az elsőszülöttjéből áradó dühöt, mint én, mert nem fejezi be a mondatot, nem kurvázza le Anyát.

Ánya Novikov Lorenzo menyasszonya. Hat hónapja ismerte meg, és reménytelenül beleszeretett. Papá egyáltalán nem örült a kapcsolatuknak. A tegnap esti eljegyzésük egész létezésünket megrengette. Senki nem számított rá, a legkevésbé én. Abban sem voltam biztos, hogy a bátyám egyáltalán képes szeretni, de van valami Anyában, ami megfogta, és nem ereszti. Bár csodálom, hogy Lorenzo milyen határozott, alig akarom elhinni, hogy mindenről lemond egy nő miatt, akit alig ismer.

– Nem azt mondom, hogy minden kapcsolatot meg kell szakítanod vele – folytatja apánk, ahogy hatalmas

sóhajjal helyet foglal. – Vedd feleségül Nicole-t, és attól még nyugodtan találkozhatasz Annával...

– Anyával! – helyesbít Lorenzo.

– Anyával. Ha elveszed a Santangelo lányt, attól még nem kell lemondanod a nőkről. Minden a tiéd lehet, *mio figlio** – mondja halkán, taktikát váltva, hogy elnyerje a bátyám engedelmességét. De most érzékeny pontra tapintott, és kétségtelen, hogy még lejjebb taszítja Lorenzót az általa választott gödörbe.

– Akárcsak te, igaz? – acsarogja Lorenzo. – Annak ellenére, hogy anya három gyereket szült neked, és minden megadott!

Salvatore Moretti felugrik a helyéről, és olyan erővel csap le az öklével az íróasztalára, hogy a papírok szanaszét repülnek.

– Anyád és az én dolgomhoz semmi közöd! – hördül fel.

Lorenzo felhorkan, a fejét ingatja, én meg látom apánk arcán, ahogy rájön, többé nem rángathatja dróton a fiát. Egy pillanatra meginog, de csak egy pillanatra.

Aztán felém fordul.

– Gratulálok, *mio figlio*, az előléptetéssel együtt kaptál egy új menyasszonyt! – mondja kegyetlen mosollyal.

– Nekem egyik sem kell – emlékeztetem apámat. – Lorenzo veszi át a helyedet. A Santangelo család könyvedén talál majd másik vőlegényt Nicole-nak, Papá.

Túlságosan fiatal vagyok a házassághoz. Nem akarok megnősülni. Nem akarok a család feje lenni. De én nem

* fiam

vagyok olyan makacs, mint a bátyám, és talán nem is vagyok olyan ostoba. Sosem engedném, hogy egy nő irányítsa az életemet.

– Most a családunk érdekét kell nézni, Dante – szóval meg apám lágyan, mert próbál meggyőzni. Mindig is ezzel a taktikával élt, ha a bátyámról és rólam volt szó.

– *Te aztán* pontosan tudod, hogy így kell lennie. Neked meg főleg meg kellene értened, hogy a családunk, a közösségünk miért virágzik, és hogyan él tovább.

Lorenzo megfordul, és rám pillant, a homlokát ráncolja.

Lehunyam a szememet, és mély levegőt veszek, mert tudom, hogy az életünk most örökre megváltozik.

1. FEJEZET

KAT

HAT ÉVVEL KÉSŐBB

Micsoda ócskavas! – motyogom, ahogy a lábammal belököm rozoga Ford Focusom ajtaját. Az egyik kezemben egy teli bevásárlószatyorral, a másikban a tisztítószerrel egyensúlyozva átvágok a pázsiton a bejárati ajtó felé, ami résnyire nyitva áll.

A tarkómon felágaskodnak az apró pihék, és mély levegőt veszek. Ma reggel egészen biztosan bezártam. Indulás előtt háromszor is ellenőriztem. Ahogy magam mögé nézek az utcára, gyönyörű, sötétített ablakú Porsche terepjárót pillantok meg.

Remegő kézzel teszem le a szatyrokat a földre, és füllelek, hátha hallok valamit a házból. A tenyeremet az ajtóra helyezem, és egy kicsit benyomom. Ha az a seggfej bátyám képes volt visszajönni, hogy pénz után kutasson, esküszöm, hogy tökön rúgom!

De ha ő az, akkor legalább tudom, mire számítsak. Vele el tudok bánni. Tizenöt éves korom óta, anya halálától ezt csinálom, azonban biztos, hogy a bátyám nem

ezzel a menő kocsival érkezett. Akkor kié lehet? Talán épp a bátyámat keresik. Ismét valaki, akit Leo átvágott.

Hevesen ver a szívem, ahogy ott a verandán állok. Tudtam, hogy nem lett volna szabad felajánlanom neki, hogy lakjon nálam, de amikor négy hete megjelent az ajtóm előtt a szakadó esőben, kabát nélkül, mégis mi a fenét csináltam volna? Nem volt hová mennie, és végül is a bátyám, ezért felajánlottam neki a kanapémat, és néhány hétig tulajdonképpen jó is volt, hogy itt volt. Azonban két nappal ezelőtt egyáltalán nem lepett meg, amikor arra ébredtem, hogy Leo nincs sehol, és egy cetli várt, miszerint keresni fog, ha ismét meg tud állni a lábán. Az még kevésbé lepett meg, hogy a tárcámból hiányzott a pénz, és a vésztartalékom is eltűnt. *Seggfej!*

Ha Leót keresik, akkor rossz helyen kopogtatnak.

Hirtelen úgy érzem, jó lett volna, ha megfogadom az unokatestvérem tanácsát, és valóban hordok fegyvert a táskámban. Benyomom az ajtót, és belépek a házba, de nyitva hagyom magam mögött, hátha menekülnöm kell. A konyhából hangok szűrődnek ki a folyosóra. Férfi hangok, és egyáltalán nem tűnnek vidámnak. Ahogy elosonok a lépcső mellett, a baseballütő után nyúlok, amit a fogas mögött rejtegetek, és szorosan megmarkolom, ahogy a ház hátsó része felé haladok.

Két nagydarab, magas férfi ül a konyhaasztal mellett. Fekete, méretre szabott öltönyt viselnek, ami valószínűleg többre került, mint az egész évi lakbérem, és nyaknál kigombolt, fekete inget. Mindkettőnek sötét haja és szakálla van. Talán testvérek? Az egészen biztos, hogy hasonlítanak egymásra.

Sötét tetoválás fedi a kezüket és a nyakukat. Amikor felnéznek rám, a szívem kis híján megáll. Nem mozdulnak, de fojtó a jelenlétük. Szinte zsigeri. Ezek a férfiak... nem hallgatnak a logika vagy a józan ész szavára.

– Maga biztosan Katerina – mondja az egyik, és a hangjától minden egyes szőrszál égnek mered a testemen. Ez a hang meleg és lágy, akár a csokoládé, de közben sötét és fenyegető is. Lefogadom, hogy szeret beszélgetni az emberekkel, miközben végez velük: megzavarja őket ezzel a bársonyos, mély hanggal, miközben letépi a körmüket.

Mind a ketten engem bámulnak, én pedig dermedten állok. Éreztem már ilyet máskor is. Megmoccanni sem tudtam a saját félelmem miatt, és annak az lett a vége, hogy...

Nem, erre most nem gondolhatok. Észnél kell lennem!

Ösztönösen reagálok, hozzájuk vágom a baseballütőt, amivel elvonom a figyelmüket, miközben futásnak eredek. Hevesen dobog a szívem, ahogy végigrohanok a hálósobámba vezető, keskeny folyosón. Amikor halom, hogy a baseballütő és a konyhai faszékek a földre zuhannak, gyorsítok a tempón. Ahelyett, hogy kirohannék a bejárati ajtón, a szobám felé tartok, ahol retesz van az ajtón és fegyver rejtőzik a párnám alatt.

A hálósobám az én szentélyem. Az egyetlen hely, ahol biztonságban érzem magamat. Ha valamelyikük is beteszi ide a lábát, szétlövöm a fejét. Beugrok az ajtón, kapkodva próbálok biztonságba kerülni, de mögöttem léptek dobognak. A körmöm végigszántja a fát, ahogy megpróbálom bezárni az ajtót, de nem vagyok elég gyors. Az ajtó kivágódik, amitől hanyatt esem, és az ágyam szélére zuhanok.

Amikor felnézek, az egyik szakállas férfi közeledik felém, nem a bársonyos hangú, hanem a társa. Sötét a szeme, ahogy haragosan pillant rám, mintha provokálna, ahogy próbáljak meg elmenekülni.

– Takarodjanak a házamból! – ordítom, ahogy hátrébb húzódok az ágyon. A párnám alá nyúlok, az ujjaim összeszorulnak a Glock körül.

Rászégezem a fegyvert, ahogy közelebb lép, és... az ajka megrezzen. Ez a durva, nagyképű seggfej még mer mosolyogni?

– Van merszed egyáltalán használni? – duruzsolja, és a hangja ugyanolyan rémisztő, mint a másik fickóé. Ezt vajon tanítják a rosszfiúk iskolájában? Hogy hogyan kell pusztán a hangoddal elvonni az ellenséged, ez esetben a zsákmányod figyelmét?

– Ha közelebb lép, megtudja!

A szívem úgy zakatol, mint egy expresszvonat, remeg a kezem, ahogy a fegyverrel a mellkasára célzok, de a fickó téved, ha azt hiszi, hogy félek használni a fegyvert.

Amikor lép egyet felém, lehunyom a szememet, és meghúzom a ravaszt. Nem hallok fegyverropogást. Csak a kakas kattan.

– Ó, igen, azt már megtaláltuk – horkan fel a pasas úgy, mintha ez különösen mókás lenne, amitől még inkább fellobban bennem a harag.

Újra és újra meghúzom a ravaszt, most sem történik semmi, ezért a fejéhez vágom a fegyvert, de elhajol előle. Mégis elég időm van ahhoz, hogy felpattanjak az ágyról, és elrohanjak mellette – egyenesen a társa karjaiba.

– Milyen harcias kiscica! – veti oda.

Felé kapok a körmömmel, végigszántok az arcán, ahogy megpróbálok szabadulni a szorításából, de a hatalmas markába kapja a csuklómat, és addig szorítja, amíg fájdalom nem hasít végig a karomon. Majd megfordít, így a hátam a mellkasához szorul, és mindkét karomat a hátam mögé húzza. A szája egészen közel van a fülemhez, a meleg lehelete a nyakamat csiklandozza, amitől akaratom ellenére megborzongok.

– Mondhatni, tetszik, amikor így ficáncolsz, kiscicám! – suttojja.

– Akkor ez is tetszeni fog! – Hátravetem a fejemet, hogy lefejeljem, de sikerül elhúzódnia.

– Nem kellene figyelmeztetni azt, akit le akar fejelni! – sziszegi, ahogy a konyha felé lök úgy, hogy a kezemet még mindig a hátam mögé húzza, és átkarolja a derekamat, így egész testtel hozzásimulok.

– Baszki, ez megpróbált lelőni! – mondja hitetlenkedve a társa, ahogy utánunk jön. – És a fejemhez vágta a kibaszott pisztolyt!

– Legalább tudjuk, hogy milyen rosszul céloz – feleli az, aki lefog. – Üljön le! – csattan fel, és előrelódít.

Ahogy elenged, megbotlok, és a tenyeremmel az asztalra támaszkodok, nehogy arccal előre zuhanjak el. A férfi felemeli az egyik széket a földről, és felállítja.

– Üljön le! – veti oda.

Ebben a pillanatban döbbenek rá, hogy sokkal többet tudnak rólam, mint szeretném. Megtalálták a fegyveremet, és tudják a nevemet. És mivel elállják az utat, esélyem sincs megszökni, ezért vonakodva helyet foglalok.

– Maguk meg kicsodák?

– Azt hiszem, itt mi fogunk kérdéseket feltenni – mondja az, amelyik lefog. Van valami a viselkedésében, és abban, ahogy beszél, ami azt súgja, hogy ő a főnök. Igaz, mind a kettő ijesztő, de ezt a pasit valami arrogáns felsőbbrendűség lengi körül. Értitek, mire gondolok? Ő a gimiben a legmenőbb sportoló, aki a legszebb pomponlánnyal jár, és úgy grasszál a folyosón, mintha az egész iskola az övé lenne.

– Hol van Leo? – tudakolja a másik.

Felhorkanok, és a fejemet ingatom. Tudtam, hogy Leo van a dologban!

– Hé, D., ez válasz volt, baszod? – mondja a fickó Bársonyos Baritonnak, amikor nem felelek.

– Nekem nem úgy tűnt, Max – mondja D., ahogy felállítja a másik széket, helyet foglal, és élénken bámul rám.

– Hol van Leo? – teszi fel újra a kérdést a Max nevű pasas. – És ha szeretnéd megtartani azt a szép kék szemedet, javaslom, hogy válaszolj!

– Nem tudom, hol van.

– Az elején mind ezt mondják – nevet fel Max, majd folytatja: – Aztán elkezdek kicsit nagyobb nyomást gyakorolni rájuk. Tudod, mire gondolok?

– Ezt a fenyegetést még egy majom is megértené, seggfej! – vetem oda mérgesen. – De ez nem változtat azon, hogy fogalmam sincs, hol van a bátyám. Mi több, ha megtalálják, szóljanak már nekem is, jó? Két napja lelépett, és magával vitte az összes spórolt pénzemet!

D. bólint, a társa, Max pedig visszafordul hozzám. Közelebb lép, majd leguggol. Így szemmagasságba kerülünk, mert igazi óriás.

– Azt hiszed, hogy csak szórakozunk, drágám? – sziszegi, amitől a vér is megfagy az ereimben. – A bátyád tartozik a főnökömmnek, és addig nem megyünk el innen, amíg valamiféle fizetséget nem kapunk!

– Ne-nekem nincs pénzem.

– Akkor mondd meg, hol van Leo!

– Esküszöm, nem tudom! Mindig eltűnik, aztán amikor bajba kerül, újra felbukkan.

– Tudod, hogy egy igazi rohadéknak falazol? – folytatja Max.

Haragosan bámulok rá. Leo igazi seggfej, aki már eddig is két életre elegendő bajt zúdított a fejemre, de mégis a bátyám, és ennek a szemétládának nincs joga így beszélni róla.

– Mondja az, aki betör emberek házába, és nőket fenyeget – csattanok fel.

– Az istenit! – mormolja Max. Lehunyja a szemét, mély levegőt vesz, mintha próbálna uralkodni magán.

– Max, hagyd, majd én elintézem! – mondja a D nevű fickó. A hangja halk, lágy és nyugodt, mégis olyan fenyegetés árad belőle, hogy megborzongok.

– A tiéd a csaj, főnök! – feleli Max, majd együttérzőn rám pillant. – Jobb lett volna, ha én intézem, drágám.

Nagyot nyelek, ahogy a főnöke feláll, és két lépést tesz, majd fölém magasodik. Három centivel lehet magasabb, mint Max, de nem olyan széles. Tökéletesen áll rajta az öltöny, egyszerűen olyan, mintha ráöntötték volna.

– Katerina – mondja, ahogy közelebb húzza a székét, és egyenesen leteszi elém a földre. Helyet foglal, és olyan közel vagyunk egymáshoz, hogy a térdünk majdnem összeér. – Az én nevem Dante Moretti.

Azt a kurva élet, Leo! Mit műveltél? Dante Moretti a maffia. Ő MAGA a maffia!

– A bátyja nagyon sok pénzzel tartozik a családomnak, amit vissza akarok kapni.

– Már megmondtam, hogy nem tudom, hogy hol van Leo – suttogom.

Dante résnyire húzott szemmel mered rám.

– Akkor olyasvalamit fogok elvinni, ami értékes a számára.

– Leónak nincs semmije. Ezt a házat én bérlém. Neki még egy kocsija sincs.

– Hm... – Dante végigsimít az állán, és engem bámul, én pedig akaratom ellenére arra gondolok, hogy biztosan valami elkerülte a figyelmemet.

– Bocsásson meg, de nem tudok segíteni – mondom.

Max valamiért felnevet, és esküszöm, hogy legszívesebben tökön rúgnám ezt az őrült vadállatot.

– Azt hiszem, nem számol Leo legértékesebb vagyontárgyával – mondja Dante futó mosollyal.

Leónak semmiféle értéktárgya nincsen. Semmi. Amint egy kis pénzhez jut, eljátssza. Sosem volt képes hosszabb időn át birtokolni bármit is.

– És mi lenne az?

– Maga – feleli Dante faarccal.

– Én?

– Ezt mondtam.

– D-de nekem... nekem nincs semmim. Mármost oké, kitalálhatunk egy fizetési tervet, de hetente csak néhány dollárt tudnék félretenni.

Max váratlanul hangosan felkacag.

– Katerina – mondja Dante halkán. – A bátyja több mint negyedmillió dollárral tartozik nekem.

Kinyitom a számat, majd ismét becsukom. Az lehetetlen! Leo nem tartozhat senkinek ennyi pénzzel. Ez örülség!

Dante most közelebb húzódik, a székét az enyém mellé csúsztatja úgy, hogy összeér a térdünk.

– És amikor azt mondom, hogy elveszem a fizetséget, akkor nem fizetési tervre gondolok, hanem magára.

Hirtelen szédülni kezdek, mert nem értem, amit mond, és azt sem, hogy mire gondol.

– Úgy érti, hogy én vagyok a fizetség? De az lehetetlen! – ingatom a fejemet. – Én egy ember vagyok!

Dante halkán felsóhajt.

– Ha rátalálnék a bátyjára, és nem tudna fizetni, tudja, mit tennék?

Van egy sejtésem, de nem fogom kimondani, hogy ötleteket adjak, így a fejemet ingatom.

– Megölném – mondja olyan közönyösen, mintha ez valami mindennapi cselekedet lenne számára. Kétségtelenül az is. – És nagyon lassan csinálnám, hogy minden egyes centet érezzen, amit ellopott tőlem!

A vér hevesen dübörög a fülemben, nem kapok levegőt. A maffia vezére itt ül a konyhában, és olyan nyugodtan beszél a bátyám megkínzásáról, mintha azt egyeztetnénk, hogy mit vásároljunk ma vacsorára. És valahogy én is része vagyok ennek a fizetségnek...

– De nem a bátyjára találtam rá – folytatja Dante. – Hanem magára.

– A-a-akkor e-engem fog megölni? – dadogom, ahogy a tekintetem ide-oda jár a konyhában, fegyvert vagy kiutat keresve.

Azonban mégis mennyi esélyem van? Ha a fizikai erő nem lenne elég, a név elegendő. Ha ő itt Dante Moretti, akkor Max nem más, mint Maximo DiMarco, a kegyetlen behajtó és elmebeteg pszichopata. Dante lemészárolta a menyasszonyát és a lány egész családját az esküvője éjszakáján. Ahhoz képest, amit ezek az emberek másokkal művelnek, a béna ijesztgetős horrorfilmek, amiket Leo régebben megnézetett velem, diákcsínynek tűnnek.

Dante hátradől a székén, és a tekintete végigpásztázza a testemet.

– Hajlandó lennék egy egészen másfajta egyezséget kötni.

Szorosabban összehúrom magamon a kabátot, mintha az megvédene. Legalább eltakarja a hatalmas mellemet, ami szinte szétfeszül az eggyel kisebb méretű egyenruhában. Kár, hogy a zsupori főnököm nem hajlandó másikat venni nekem. *Összpontosíts, Kat!*

Az előttem ülő ördögöt bámulom.

– Miféle egyezséget?

– D.? – kérdi Maximo a homlokát ráncolva, mire Dante komoran rápillant, aztán ismét engem bámul.

– Azt hiszem, inkább magát viszem el. Biztos vagyok benne, hogy hasznát tudom majd venni a házamban. Ledolgozhatja a bátyja adósságát.

Elvisz? A házába?

– Ezt nem teheti! Nem *vihet el* csak úgy egy embert, mintha egy istenverte kocsi lenne, vagy ilyesmi! Nem sétálhat be ide, és várhatja el tőlem, hogy...

Dante feláll, és Maximóra pillant.

– Pakold be néhány cuccát egy táskába!

Felugrok a helyemről.

– Nem megyek magával sehova! – kiáltok fel, de Maximo már elindult kifelé. – *Ne* merészeljen a holmimhoz nyúlni! – ordítom utána, és felpattannék, azonban Dante kinyújtja a karját, és megállít.

– Viselkedj, kiscicám! – figyelmeztet, a szeme sötét és titokzatos. – Nem fog tetszeni, ha mérges leszek!

Belesikoltok az arcába.

– Gyűlöllek, te kibaszott szörnyeteg! Ezt nem teheted! Nem... – Ököllem verem a mellkasát, de meg se moccan. Ezzel az erővel akár egy acélfalat is püfölhetnék. Néhány másodperc után megragadja a csuklómat, én pedig felbámulok rá, miközben ömlenek a könnyeim.

– Ha most elengedem, hogy segítsen Maximónak összehapkolni a holmiját, akkor megígéri, hogy nem vág semmi mást a fejéhez?

Nem. Ha alkalmam nyílik rá, a rohadt tévét is hozzá vágom!

– Igen – szipogok.

Ekkor Dante elengedi a csuklómat, és oldalra lép, hogy kiengedjen a szobából, majd a folyosón végig a nyomomban jön.

– Ezt nem csinálhatják. Az emberek keresni fognak engem, érti? Kutatni fognak utánam!

– Nem, nem fognak – feleli a férfi azon a nyugodt, magabiztos hangon, amiből szinte csöpög a nagyképűség és az önhietség.

Rádöbbenek, hogy igaza van, és egy kicsit bele is halok.

2. FEJEZET

DANTE

Katerina átkarolja magát, összezárja a lábát, és próbál a kocsi egyik sarkában olyan apróvá zsugorodni, amennyire csak tud – a lehető legtávolabb tőlem. Kénytelen voltam beülni mellé hátra, nehogy szökéssel próbálkozzon, miután hozzávágott egy baseballütőt és egy fegyvert Maximo fejéhez, megpróbálta lelőni, aztán engem mellkason ütött, és mindezt tizenöt perc leforgása alatt. Biztos vagyok benne, hogy egy igazi kis időzített bombát szereztünk magunknak.

Néhány percenként Maximo rám szegezi a tekintetét a visszapillantó tükörben. Valószínűleg azon tűnődik, mi a fenét képzelek, hogy a házamba viszem ezt a nőt ahelyett, hogy példát statuáltam volna vele.

Nem tudok válaszolni erre a kérdésre. Semmilyen logikus magyarázatom nincs arra, hogy miért hozom magammal fizetségként a bátyja adóssága miatt ahelyett, hogy megbizonyosodnék arról, hogy nem tud-e olyasmit, ami elvezethet ahhoz az aljas kis pöcshöz. Van ebben a nőben valami, ami felkeltette az érdeklődése-

met. Amíg Leo után kutattunk, utána néztem a húgának is. Ápolónőnek tanult, és három éven át dolgozott a Northwestern Memorial Kórházban. Nagyon jó volt a szakmájában. Olvastam az összes teljesítményértékelését. Hihetetlenül jól bánt a betegekkel, a kollégák pedig tisztelték.

Aztán két évvel ezelőtt felmondott, és azóta senki nem tud róla a kórházban semmit. Otthagyta a szép társasházi lakását, és a város egyik legszegényebb negyedébe költözött. Éjszakai műszakot vállalt, üres irodaházakat takarít, emellett pedig alig jár el otthonról.

Ez a nő kész rejtély. Egy kirakós, amit meg akarok oldani. Mindig is jól tudtam olvasni az emberekben. Általában csak néhány perc kellett, és kiderítettem a történetüket, de ezzel a nővel nem így van. Éppen ezért érdekel. Ennek semmi köze ahhoz a világoskék szempárhoz és a benne izzó tűzhöz, ami akkor villant meg benne, amikor szembeszállt velem és Maximóval. Sem a kabátja alatt viselt takarító-egyenruhában keményen álló melléhez, vagy a telt, rózsaszín ajkához, és ahhoz, hogy milyen gyönyörű lenne, ha megbaszhatnám azt a szemtelen száját. És semmi köze ahhoz, hogy nyilvánvalóan semmibe vesz, és nem tartja tiszteletben azt, aki vagyok, ettől pedig még életemben nem állt így a farkam.

Nem, ehhez egyáltalán semmi köze.

* * *

Amikor megállunk a házam előtt, Katerina a nyakát kinyújtva próbálja felmérni az épületet. Két épületszárnyból áll, és hatalmas: az egyik szárny az enyém, a másik

a bátyámé és a feleségéé. De a bátyám most nem lakik itt. Kétségtelen, hogy Katerina menekülési lehetőségeket keres majd, de nem fog találni.

Amint Maximo megállítja a kocsit, kiszállok, és megkerülöm. Amikor kinyitom Katerina ajtaját, haragosan pillant rám.

– Bemehet a saját lábán a házba, vagy én is bevihetem. Nyugodtan kiabálhat segítségért, rúgkapálhat, egyetlen ember sem fog leállítani engem, és senki nem fog a segítségére sietni.

Katerina dühösen bámul rám, ahogy a lehetőségeket mérlegeli, és néhány pillanat múlva kiszáll a kocsiból, állat dacosan felszegei, ahogy követ a bejáratig vezető néhány lépcsőn, Maximo pedig kiveszi a személyes holmijával teli kis bőröndöt, amit a lakásán összepakolt. Nem hozott sok mindent, csak néhány ruhadarabot, tisztálkodószert és egy fényképalbumot.

Amikor kiderült, hogy vendégünk lesz, Maximo előre hazatelefonált, így a házvezetőnőm, Sophia nyit ajtót.

– Mr. Moretti – mondja udvarias bólintással.

– Sophia, a hölgy Katerina. Megmutatná neki a szobáját?

– Hogyne, uram – feleli Sophia, és betereli Katerinát.

Katerina hozzám fordul, tágra nyílt szeméből idegesség sugárzik. Élvezem, ahogy rám néz. Én tudom a válaszokat, és így mindenben tőlem függ. És ez roppantul tetszik.

– Máris felhozom a csomagot – mondom, és a lány bólint, bár az arcán még mindig zavar és bizonytalanság ül, ami, azt hiszem, érthető.

Katerina követi Sophiát végig a folyosón, aztán fel a lépcsőn. Néhány pillanat múlva Maximo csatlakozik hozzám.

– Biztos vagy benne, hogy tudod, mit csinálsz, D.? – tudakolja a barátom, és olyan pillantást vet rám, ami azt sugallja, hogy tudja, az indítékom nem csupán az, hogy visszaszerezem a pénzt, amit Leo Evanson ellopott tőlünk.

– Nem.

– Mit fog csinálni ez a csaj, amíg itt van? – kérdi vi-gyorogva Maximo.

– Majd kitalálok valamit.

– Abban egészen biztos vagyok.

Nem törődöm a gúnyos megjegyzésével.

– Ápolónő volt, nem? – mondom. – Nyilván tudjuk használni a tudását.

– Persze – mondja Maximo, de még mindig úgy bá-mul rám, mintha aki tudja, hogy én Katerina valami egészen másféle tudását szeretném feltérképezni. – Nem felejtetted el, hogy ma apád jön vacsorára, ugye?

– Bassza meg!

– Most komolyan kiment a fejedből?

– Bármit megteszek, hogy elfelejtsek mindent, ami az apámmal van kapcsolatban.

– Még jó, hogy egyikünk észnél van, mi? – bök meg Maximo, mire égnek emelem a tekintetemet.

Ha bárki más próbálna így baszogatni, golyót röpíte-nék a fejébe, de Maximo olyan, mintha a fivérem lenne. Egy évvel idősebb nálam, együtt nőttünk fel. Az apáink a legjobb barátok voltak addig, míg Maximo tizennégy éves korában meg nem ölték az övét. Utána nálunk la-

kott. Nem volt hivatalos örökbefogadás, egyszerűen csak így alakult. Az életemet adnám érte, és ő is gondolkodás nélkül így tette. Az ilyen hűség manapság ritka, mint a fehér holló.

– Mit gondolsz, miért tartalak? – vágok vissza, ahogy elveszem tőle Katerina táskáját, és a lépcső felé indulok.

– Azért, mert kurvára működésképtelen lennél nélkülem. – Maximo füttyörészve indul a dolgozószobám felé, én pedig felkészülök a vendégünk fogadására.

Amikor belépek, Sophia épp kifelé indul, Katerina pedig az ablakon bámul ki az alattunk húzódó udvarra. Legalább a kabátját levette, ezért úgy vélem, elfogadta, hogy egyhamar nem távozik innen.

– Szép szoba, ahhoz képest, hogy börtöncella – jegyzi meg epésen.

Az istenit, legszívesebben az ágyra dobnám, és kibasznam belőle ezt a gőgöt! *De talán később.*

– Zár is van az ajtón – mondom. – Nem mintha szüksége lenne rá.

– Nem lesz?

– Nos, rajtam kívül itt nem lakik más. És persze Sophián kívül, de ő a földszinten él.

Katerina felvonja az egyik szemöldökét, én meg legszívesebben addig farkalnám, amíg nem látom többé az arcán azt a kifejezést.

– Egy zárnál többre lenne szüksége, hogy engem kint tartson, ha be akarnék jönni, kiscicám.

Katerina átkarolja magát, és megborzong, ahogy megdörzsöli a csupasz karját, mintha a meleg szoba ellenére fázna. A félelem az oka, vagy valami más?

– Mégis mihez akar kezdeni velem? Örökre itt akar tartani, vagy csak addig, amíg kifizetem a bátyám adósságát?

– Igen.

– Mi igen? Örökre itt tart, vagy csak addig, amíg ledolgozom Leo adósságát?

És ha mindkettőre igen a válasz?

– Ledolgozza a bátyja jelentős adósságát, aztán távozhat – felelem.

– És mégis mire gondolt? Meddig fog itt tartani? Mi lesz az állással? A házammal? – Karba tett kézzel áll, miközben kérdésekkel bombáz.

– A munkaadóját értesíteni fogjuk a megváltozott körülményekről. A házáról egészen a visszatéréséig gondoskodunk. És hogy meddig fog tartani... Ez attól függ, hogy milyen jól fog teljesíteni – mondom, és átvágok a szobán, amíg olyan közel állok hozzá, hogy megérezem az illatát, de ez nem parfüm. Édes, akár a csokoládé. A kakaós hidratálókrém, amit a bőrére ken. Láttam, hogy korábban behajította a táskájába.

– Teljesíteni? Miben? – suttogja Katerina, és kissé megreteg az ajka.

Nem tudom, mitől áll jobban a farkam: a Harcias Katerinától vagy a Félelemtől Reszkető Katerinától. Mindkettővel nagyon jól el fogok szórakozni. De ma még nem. Még nem.

Könnyedén leszoríthatnám az ágyra, ájulásig dughatnám, és semmit nem tehetne ellenem. Bármilyen keményen küzdene, bármilyen hangosan sikoltozna, senki nem sietne a segítségére.

– Abban, amire utasítom.

Katerina a szemét forgatja, én pedig még közelebb lépek, amíg egészen be nem török a személyes terébe. Elakad a lélegzete, amitől az a gyönyörű melle még jobban az egyenruhájának szorul. Egyetlen csuklómozdulat, és az a rohadt tunika szétnyílna, és meztelen lenne a mellkasa. Zsebre dugom a kezemet, nehogy megérintsem. Látom rajta, hogy legszívesebben hátra lépne, hogy helyet csináljon köztünk, de túl makacs ahhoz, hogy meghátráljon.

– Nem fogok lefeküdni magával!

– Nem kényszerítek nőket arra, hogy feküdjenek le velem, de nem is fizetek nekik ezért a kiváltságért.

A lány szemében egy pillanatra megkönnyebbülés villan meg.

– Az embereim azonban... Nos, velük egészen más a helyzet.

– É-é-én nem szexelek senkivel – dadogja a lány, és könnyek gyűlnek a szemébe, ahogy ellép mellőlem, a hátát az ablaknak nyomja. – Inkább öljön meg, mint hogy itt tartson, mint valami fizetett kurvát az embereinek!

Olyan rémület ül a szemében, ami egy pillanattal ezelőtt még nem volt ott. Valami titkot őriz, ami most ott ragyog a felszín alatt. Szinte érzem, de alaposan elrejtette. És ekkor valami olyasmit teszek, ami egyáltalán nem vall rám.

– Ápolónő volt, ugye? Akkor tud olyan dolgokat, ami a hasznunkra válhat, Katerina – nyugtatom meg.

Elindulok kifelé a szobából még azelőtt, hogy jelét adnám annak, nem vagyok az a szörnyeteg, akinek gondol.

– Kat a nevem. A Katerinát utálok – szól utánam.

Ilyen lehet a déjà vu? Mert ezeket a szavakat már hallottam valahol. Megfordulok, és hirtelen hat évvel

korábban vagyunk, és valaki másnak az arcába nézek, ahogy itt állunk, ebben a szobában. Ugyanígy álltunk, és az a lány ugyanezeket a szavakat mondta. Azonban Nicole a Niccit szerette, és sosem volt a foglyom. A saját döntése volt, hogy itt legyen. Aztán egy idő után már nem az volt.

Összeszorul a mellkasom, ahogy a hatévnyi harag, a titkolózás és a hazugságok súlya feltör a gyomromból, és azzal fenyeget, hogy kiáramlik. Azonban sikerül visszanyomnom oda, ahol a helye van.

– Hé, jól van? – Kat hangja ránt vissza a jelenbe, eszembe juttatva, hogy az életemnek az az időszaka már a múlté. – Úgy néz ki, mint aki kísértetet látott!

– Meglehet – mormolom, és Kat zavartan pislog rám. – Mindegy, érezze magát otthon, amíg kitalálom, mihez kezdjek magával.

Valami rejtelmes kifejezés suhan át Kat arcán.

– A dolgozószobámon kívül szabad bejárása van mindenhová, de ha szökni próbál, átadom az embereimnek, hogy azt csináljanak magával, amit akarnak. Megértette?

– Igen.

– Sophia nyolc körül készül el a vacsorával. Akkor étkezik, amikor akar, de ma este az apám jön vacsorára, ezért elvárom, hogy a szobájában egyen.

– Amúgy is inkább itt ennék – jegyzi meg.

– Ez érthető. Nem valami nagy társasági ember, mi?

– Azt mondja meg maga, ha már úgyis olyan sokat tud rólam, Mr. Moretti! – csattan fel gúnyosan.

Az egy pillanattal ezelőtt megvillant sebezhetőség már a múlté, és ismét teljes fegyverzetben áll előttem. Ami jó, mert amíg itt él, szüksége is lesz rá.

– Fontos számomra, hogy mindent tudjak az ellenségeimről, Miss Evanson.

Kilépek az ajtón, és becsukom magam mögött. Muszáj csinálnom valamit, hogy ne gondoljak folyton erre a tüzes vadmacskára, mert nem túl jó móka félkemény farokkal mászkálni.

Talán csak meg kéne basznom, hogy túl legyen rajta, hogy kiverjem a fejből, és összpontosítani tudjak. Azonban nem egyszerűen a magamévá akarom tenni Katet, hanem minden egyes porcikáját birtokolni akarom. És az a legrosszabb, hogy fogalmam sincs, miért.